

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/2/2024
Identifikačné číslo spisu:	1111233422
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1111233422.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemč ekovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu JAMIESON LABORATORIES LTD., so sídlom 4025 Rhodes Drive, Windsor, Ontario N8W5B5, Kanada, zastúpeného Mgr. Martinom Guttmannom MBA, advokátom, Pod Rovnicami 63, Bratislava, proti žalovanému 1/ Bio Víta, s.r.o., Opavská 26, Bratislava, IČO: 46 043 551, zastúpenému JUDr. Petrom Milecom, advokátom, Lazová 20, Banská Bystrica, a žalovanému 2/ Marián Fekiač NOVA CONCEPTS, Bárdošova 9, Bratislava, IČO: 32 136 013, zastúpenému JUDr. Petrom Arendackým, advokátom, Železničarska 13, Bratislava, o porušení autorský prá v a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10C/152/2011, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 14Co/396/2016-1033 zo dňa 14. júna 2022, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného 2/ o d m i e t a .

Žalobca m á proti žalovanému 2/ n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 10C/152/2011-940 zo dňa 4.5.2016 v prvom výroku rozhodol, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú povinní zdržať sa pri svojej podnikateľskej činnosti používania autorských diel „Jamieson NATURAL SOURCES“, ako aj obchodného mena žalobcu, alebo označení s nimi zameniteľnými, na výrobkoch, pri poskytovaní služieb v súvislosti s výrobkami a službami, v obchodných dokumentoch, pri propagácii a na vonkajších označeniach podniku.

Druhým výrokom zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne žalobcovi zaplatiť primerané zadostučinenie 50 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy.

Ďalším výrokom návrh vo zvyšku zamietol a posledným výrokom si rozhodnutie o trovách konania vymienil po právoplatnosti rozsudku (výrok IV.).

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovaným 1/, 2/ zdržať sa pri ich podnikateľskej činnosti používania autorského diela, ako aj obchodného mena žalobcu alebo označení s nimi zameniteľnými na výrobkoch, pri poskytovaní služieb v súvislosti s výrobkami a službami, obchodných dokumentoch, pri propagácii a na vonkajších označeniach podniku. Zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť mu primerané zadostučinenie vo výške 100 000 eur. Taktiež sa voči žalovaným domáhal uloženia povinnosti odstrániť autorské diela alebo zameniteľné podobné zobrazenia zo všetkých výrobkov, ako aj zo všetkých propagačných a distribučných kanálov.

3. Žalobca poukazoval na to, že od roku 1922 používa označenie Jamieson v obchodnom mene, je nadnárodnou spoločnosťou od roku 1998 a v súčasnosti pôsobí na trhu pod názvom Jamieson Laboratories LTD. Žalovaný 1/ je slovenskou obchodnou spoločnosťou, ktorej konateľom je žalovaný 2/, zapísaný zároveň aj ako živnostník pod obchodným menom Marián Fekiač NOVA CONCEPTS, ktorý má takmer identický predmet činnosti ako žalovaný 1/. Výrobky žalobcu sú na území Slovenskej republiky predávané od roku 1994. Žalobca v roku 2007 vytvoril nové logo, ktoré je autorským dielom, ku ktorému disponuje všetkými právami (logo farebnej dúhy a zeleného lístka v kombinácii s obchodným menom žalobcu).

4. Žalobca sa v septembri roku 2010 dozvedel, že U. I. si zaregistroval na území Slovenskej republiky ochranné známky žalobcu vrátane ich rôznych dizajnových variácií pod číslom 185753, 185754, 226398 a 226399 (ktoré boli následne Úradom priemyselného vlastníctva SR vyhlásené za neplatné) bez vedomia žalobcu. U. I. ako predošlý majiteľ ochranných známk pôsobil prostredníctvom svojej živnosti ako prostredník spoločnosti Anmar Global Enterprises, Inc. v súvislosti s dovozom a skladovaním produktov žalobcu na územie Slovenskej republiky pre spoločnosť Interpharm Slovakia, a. s., ktorá zabezpečovala ich konečnú distribúciu a maloobchodný predaj. Vzhľadom na uvedené U. I. vedel, že dňa 27.7.1992 uzatvoril Anmar so žalobcom zmluvu o obchodnom zastúpení, v ktorej je výslovne uvedené, že spoločnosť Anmar zabezpečí registráciu všetkých výrobkov žalobcu a s nimi súvisiacich práv, ktoré distribuoval na slovenský trh v súlade s miestnym právnym poriadkom.

5. Po tom, čo sa žalobca dozvedel, že si U. I. podal prihlášky ochranných známk znenia a vyobrazenia, podal dňa 1.10.2010 návrhy na vyhlásenie ochranných známk registrovaných U. I. za neplatné z dôvodu, že boli porušené jeho autorské práva, resp. zneužitie obchodné meno. U. I. ochranné známky previedol na žalovaných 1/ a 2/, ktorí ich používajú a výrobky s takýmto označením predávajú. Žalovaný 1/ tiež vyrobil vitamínové produkty, ktoré nesú kópie autorských diel žalobcu, ako aj žalobcovo obchodné meno bez jeho súhlasu, čím žalovaný 1/ vážne zasiahol nielen do nedotknuteľnosti autorského diela, ale propagáciou a predajom výrobkov ním vyrobených, označovaných obchodným menom žalobcu, spôsobil žalobcovi vážnu ujmu na povesti. Zároveň žalovaný 1/ žalobcu poškodzoval aj ekonomicky, nakoľko predmetné logá sú výhradne asociované so spoločnosťou žalobcu a s jeho výrobkami. Zneužitie dielo bolo vytvorené a odovzdané žalobcovi dňa 12.6.2007 a toto žalobca po prvýkrát použil v júli roku 2008 na označenie kozmetických prípravkov. V októbri roku 2008 začal označovať týmto logom vitamínové preparáty a výživové doplnky. Žalobca mal za to, že žalovaní 1/, 2/ porušili ustanovenia § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka a konanie žalovaného 1/ napĺňa aj skutkové podstaty ustanovenia § 47, § 48 Obchodného zákonníka. Žalobca opakovane vyzval žalovaných 1/, 2/, aby nepokračovali vo svojom konaní. Žalovaní 1/, 2/ svojim konaním porušili aj autorské práva žalobcu - osobnostné, v zmysle ustanovenia § 17 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, ako aj práva majetkové podľa ustanovenia § 18 autorského zákona, ktorých vlastníkom je žalobca. Priznanie nemajetkovej ujmy v sume 100.000 eur žalobca odôvodnil dobou trvania nekalosúťažného konania žalovaných.

6. Vo vzťahu k povinnosti odstrániť autorské diela alebo zameniteľné podobné zobrazenia zo všetkých výrobkov, ako aj zo všetkých propagačných a distribučných kanálov, došlo k späťvzatiu žaloby a súd konanie o tejto časti žaloby zastavil uznesením zo dňa 20.4.2015 z dôvodu, že žalovaný 1/ výživové doplnky stiahol z obehu.

7. Súd prvej inštancie konštatoval preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako nositeľa autorských práv k dielu, ako aj mal preukázané rozhodnutiami Úradu priemyselného

vlastníctva Slovenskej republiky, že všetky štyri ochranné známky žalovaného 1/ boli vyhlásené za neplatné a tieto rozhodnutia boli potvrdené v správnom konaní

Krajským súdom v Banskej Bystrici a Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

Napriek tejto skutočnosti žalovaní 1/, 2/ do autorských práv žalobcu zasahovali tým, že naďalej sa snažili výrobky žalovaného 1/ a výrobky žalobcu (po ich expirácii) predávať na slovenskom trhu.

8. Súd prvej inštancie mal v konaní preukázanú pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných, uvádzajúc, že je síce pravdou, že ochranné známky s použitím autorského diela žalobcu si dala registrovať fyzická osoba pán U. I., tento však postúpil ochranné známky žalovaným za účelom vykonávania ich podnikateľskej činnosti. Žalovaný 2/ Marián Fekiač - NOVA CONCEPTS bol v obchodnoprávnom vzťahu, aj keď nie v úplne priamom, so žalobcom, čo mu však nikdy nezaložilo právo podať si prihlášku na registráciu sporných ochranných známk. Či už skutočná alebo domnelá vedomosť žalobcu o takomto kroku žalovaného 2/ nekonvaliduje jeho konanie, ktoré je konaním v zlej viere.

9. Súd prvej inštancie nepovažoval za dostačujúce priznanie iného zadosťučinenia či už formou ospravedlnenia, alebo zverejnenia rozsudku súdu na náklady žalovaných.

Žalovaní 1/, 2/ zasiahli do autorských práv žalobcu opakovane, a teda ochranné známky žalobcu nielen použili neoprávnene, ale autorské práva žalobcu porušili aj ďalšími nedovolenými a závažnými zásahmi. Nemajetková ujma v priznanej výške 50 000 eur, na zaplatenie ktorej súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne, keďže rovnakou mierou zasiahli do práv žalobcu, považoval súd za dostatočnú a vzhľadom na intenzitu zásahu oboch žalovaných za primeranú.

10. Súd prvej inštancie poskytol právnu ochranu žalobcovi aj v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka. Uviedol, že väčšina osobitných skutkových podstát nekalej súťaže, aj vyvolanie nebezpečenstva zámeny, je ohrozovacím deliktom a poskytuje rozšírenú ochranu takým statkom, ktoré nepoživajú formálnu ochranu predpismi z oblasti práva priemyselného vlastníctva. Súd konanie žalovaných 1/, 2/ preskúmal aj z pohľadu tohto ustanovenia, keďže vzhľadom na činnosť žalovaného 1/, ktorého štatutárny zástupca počas jeho výsluchu uviedol, že jeho spoločnosť vyrobila vitamínové preparáty, ktoré boli predané pod označením ochrannej známky žalobcu, došlo jeho konaním k vyvolaniu priameho nebezpečenstva zámeny výrobkov žalovaného 1/ s výrobkami žalobcu. Žalovaní 1/, 2/ svojím konaním naplnili skutkovú podstatu ustanovenia § 47 Obchodného zákonníka, použitím obchodného mena žalobcu, ako aj použitím jeho dominantnej časti základu obchodného mena, ktorá má rozlišovaciu schopnosť, a ktoré je uvedené v zaregistrovanej ochrannej známke žalobcu. Súd prvej inštancie vyhodnotil konania žalovaných 1/, 2/ aj v zmysle ustanovenia v § 48 Obchodného zákonníka, nakoľko ich konania je možné považovať za úmyselné konanie s cieľom získať pre seba prospech.

11. O odvolaní oboch žalovaných rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 14. júna 2022 č. k. 14Co/396/2016-1033, ktorým v prvom výroku potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zdržať sa pri svojej podnikateľskej činnosti používania autorských diel „Jamieson NATURAL SOURCES“, ako aj obchodného mena žalobcu, alebo označení s nimi zameniteľných, na výrobkoch, pri poskytovaní služieb v súvislosti výrobkami a službami, v obchodných dokumentoch, pri propagácii a na vonkajších označeniach podniku. Druhým výrokom napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie v sume 50 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, zmenil tak, že žalovaným 1/, 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie v sume 30 000 eur. Posledným výrokom priznal žalobcovi voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

12. Odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch, ktorým súd žalobe vyhovel (výrok I. a výrok II.) za vecne a právne správny, a ako taký ho odvolací súd potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj „CSP“), keďže sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Ďalej uviedol, že odvolatelia v odvolaní neuvádzali podstatné, rozhodujúce, konkrétne, právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolací súd zmenil iba výšku priznaného primeraného zadosťučinenia, ktorú znížil zo sumy 50 000 eur na sumu 30 000 eur.

Zároveň konštatoval, že to nič nemení na skutočnosti, že samotný nárok na priznanie tohto zadost'učinenia považoval za dôvodný (napriek tomu, že odvolací súd vo výroku II. napadnutý rozsudok zmenil, vo svojej povahe ide o potvrdzujúce rozhodnutie v časti priznaného zadost'učinenia v sume 30 000 eur).

13. K žalovanými uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods.1 písm. f) CSP) odvolací súd konštatoval, že v prejednávanej veci uvedený odvolací dôvod nie je naplnený.

Uviedol, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli najavo, resp. že by opomenul vyhodnotiť rozhodujúce skutočnosti.

14. K námietke žalovaných, že rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) uviedol, že v posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

15. Odvolací súd uviedol, že žalovaný 1/ a 2/ namietali, že nebolo preukázané, že:

1/ žalovaní predávali alebo distribuovali falzifikáty (výrobky vyrobené žalovaným 1/),

2/ predávali exspirované výrobky žalobcu pod cenu a tým žalobcovi bránili v distribúcii neexspirovaných výrobkov, a to napriek opakovanej výzve žalobcu na stiahnutie exspirovaných výrobkov z trhu,

3/ výrobky žalobcu požívali celosvetový úspech v dôsledku ich overenej kvality,

4/ žalovaný 2/ predával výrobky žalovaného 1/ (nebolo preukázané, že by boli falzifikáty predávané na jeho web-stránkach),

5/ žalovaný 2/ distribuoval lekárňam oznámenia, že je výlučným vlastníkom ochranných známk patriacich žalobcovi (adresátom takéhoto emailu bola len jedna lekáreň, pričom nesedeli ani časové súvislosti odosielania tohto emailu - zamestnanci Interpharm si tento mail mali medzi sebou preposielať skôr, ako bolo jeho časové odoslanie žalovaným 2/),

6/ sa v čase súdneho konania výrobky žalovaného 1/ aktuálne nachádzali na farmaceutickom trhu, pričom išlo o výrobky zameniteľné s označením výrobkov žalobcu, a

7/ žalovaní namietali hodnotenie výpovede svedka M., ktorý je odborným zamestnancom (právníkom) právneho zástupcu žalobcu, a preto nemal v postavení svedka v konaní vystupovať.

16. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že z vykonaného dokazovania dostatočne vyplynul záver o tom, že žalovaní pri svojej činnosti používali ochrannú známku žalobcu pri označovaní a distribuovaní svojich výrobkov, pričom tak postupovali neoprávnene (bez súhlasu žalobcu ako jediného oprávneného subjektu). Poukázal na časť odvolania žalovaných, kde títo sami uviedli, že „falzifikáty“ boli vyrobené v minimálnom množstve

a len z formálnych dôvodov za účelom preukázania využitia ochrannej známky.

Súd potom nezohľadnil, že reálny predaj „falzifikátov“ samotným koncovým zákazníkom sa prakticky neuskutočnil, z distribuovaných výrobkov bolo kúpených iba minimum“.

Odvolací súd mal za to, že žalovaní týmto de facto „priznali“, že predávali a distribuovali falzifikáty (výrobky vyrobené žalovaným 1/). V danej veci však (pre samotnú existenciu nekalosúťažného konania, ako aj zásahu do autorských práv žalobcu) nebolo podľa odvolacieho súdu rozhodujúcim, koľko takýchto výrobkov bolo reálne kúpených spotrebiteľmi,

ale rozhodujúcim bolo to, že žalovaní skutočne takéto výrobky na trh uvádzali.

17. Ďalej odvolací súd uviedol, že námietky označené žalovanými ohľadne nedostatočného zistenia skutkového stavu súdom prvej inštancie podľa odvolacieho súdu neobstoja, keďže nimi neboli dostatočne spochybnené závery súdu prvej inštancie o nekalosúťažnom konaní žalovaných (ako aj o zásahu do autorských práv a ochranných známk žalobcu). Tieto výhrady žalovaných bolo možné podľa odvolacieho súdu zohľadniť iba pri rozhodovaní o výške priznaného primeraného zadost'učinenia (pokiaľ išlo o preukazovanie intenzity a dĺžky trvania závažného konania, dosahu tohto konania, okruhu subjektov, ktorých mohlo toto konanie žalovaných zasiahnuť a pod.), samotnú existenciu nekalosúťažného konania (a zásahov do autorských práv a ochranných známk žalobcu) však spochybníť nemohli.

18. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, z ktorého správne vyvodil, že žalovaní sa pri svojej činnosti dopustili (okrem zásahov

do autorského práva a ochranných známk žalobcu) aj nekalosúťažného konania, ktorých konanie potom predovšetkým v konaní žalovaných, ktorým:

1/ si protiprávne a v zlej viere (konštatované aj Úradom priemyselného vlastníctva SR) zapísali (zaregistrovali) a (bez súhlasu žalobcu) používali logá, ochranné známky a domény www.jamiesonvitasmins.sk a www.jamiesonvitaminy.sk, ktoré obsahovali či priamo kopírovali ochranné známky, resp. obchodné meno žalobcu, registrované vo svete

a používané aj na území SR ako nezapísané označenia,

2/ zavádzali colné orgány o pôvode výrobkov žalobcu, v dôsledku čoho došlo k blokovaniu tovaru a zastaveniu oficiálnej distribúcie výrobkov žalobcu,

3/ rozširovali o žalobcovi a jeho distribútoroch nepravdivé informácie,

4/ predávali falzifikáty označené autorským dielom a ochrannými známkami žalobcu

a vydávali ich za originály (samotní žalovaní v odvolaní uviedli, že žalobca zobral späť žalobu v časti bodu 2 žalobného petitu, nakoľko všetky „falzifikáty“ boli žalovaným 1/ stiahnuté z distribúcie),

5/ ponúkali výrobky konkurencie žalobcu na internetových stránkach www.jamiesonvitasmins.sk a www.jamiesonvitaminy.sk, čím klamali a zavádzali spotrebiteľov a parazitovali na dobrej povesti žalobcu, pričom uvedené aktivity uskutočňovali na celom území SR počas viacerých rokov.

19. Odvolací súd sa stotožnil s výhradou žalovaných ohľadom skutočnosti, že pán M. nemohol byť v konaní vypočúvaný ako svedok, nakoľko bol zamestnancom právneho zástupcu žalovaného, pričom k uvedenému poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp.z. II. ÚS 58/2017 zo dňa 19.1.2017. Uviedol, že tento zamestnanec sa vyjadroval iba k takým skutočnostiam, ktoré boli zistiteľné a zistené aj z iných dôkazov.

Tieto skutočnosti teda neboli podávané týmto svedkom ako jeho subjektívne pocity, majúce vyznievať jednostranne v prospech žalobcu, ale poukazovali na objektívne známe skutočnosti - existenciu prebiehajúcich (súdnych a správnych) konaní a ich následky pre žalobcu, ktoré sú s takýmito konaniami bežne spájané (napr. zaistenie tovaru), a vo svojej podstate tak ani nešlo o svedeckú výpoveď. Samotná výpoveď tohto svedka podľa odvolacieho súdu nijako neposilňovala ani neoslabovala dôkaznú situáciu v konaní, ani nemohla výraznejšie ovplyvniť skutkové závery súdu prvej inštancie.

20. K námietkam žalovaných, že súd prvej inštancie 1/ nesprávne vyhodnotil,

že „žalovaní nemajú v rámci ich podnikateľskej činnosti oprávnenie, aby predávali originálne výrobky žalobcu označené logom JAMIESON a autorským dielom z dôvodu ukončenia záväzkovo právneho vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou ANMAR GLOBAL ENTERPRISES LTD, s ktorou žalovaný 2/ spolupracoval“, 2/ že žalovaní sa uplatňovaním svojich procesných práv dopustili nekalosúťažného konania, 3/ že sú žalovaní povinní zaplatiť primerané zadosťučinenie, a napokon, 4/ že žalovaní nie sú navzájom v takom hmotnoprávnom vzťahu, ktorý by zakladal ich nerozlučné spoločenstvo, či solidárny záväzok, odvolací súd uviedol, stotožňujúc sa s argumentáciou žalovaných, že žalovaní sa predajom originálnych výrobkov žalobcu nemohli dopustiť nekalosúťažného konania, keďže výrobky žalobcu získali

od jeho oficiálneho distribútora, teda od spoločnosti, ktorá v čase získania týchto výrobkov bola oficiálnym distribútorom produktov žalobcu. Ďalej uviedol, že predávanie originálnych výrobkov žalobcu, nie je konaním v rozpore s dobrými mravmi a nie je spôsobilé privodiť ujmu iným sťažiteľom (žalobcovi) alebo spotrebiteľom. V konaní potom nebolo preukázané, že by žalovaní mali taký zmluvný vzťah so žalobcom, v dôsledku ktorého by sa zaviazali nepredávať originálne výrobky žalobcu, ktoré mali vo vlastníctve a na sklade (a ktoré získali od jeho oficiálneho distribútora).

21. Ďalej však odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie predaj originálnych výrobkov žalobcu napadnutým rozsudkom žalovaným nezakázal. Súd prvej inštancie vo výroku I. napadnutého rozsudku uložil žalovaným povinnosť „zdržať sa pri svojej podnikateľskej činnosti používania autorských diel, a to obchodného mena žalobcu, alebo označení s nimi zameniteľných, na výrobkoch, pri poskytovaní služieb v súvislosti výrobkami a službami,

v obchodných dokumentoch, pri propagácii a na vonkajších označeniach podniku“.

Z takto uloženej povinnosti zákaz predávať originálne výrobky žalobcu nevyplýva.

Žalovaným bol uložený zákaz používať autorské diela - obchodné meno žalobcu, alebo označenie s ním

zameniteľné, a to na výrobkoch, pri poskytovaní služieb v súvislosti výrobkami a službami, v obchodných dokumentoch, pri propagácii a na vonkajších označeniach podniku (zákaz teda smeruje iba k používaniu obchodného mena žalobcu alebo označenia s ním zameniteľného na (svojich) výrobkoch, pri poskytovaní služieb v súvislosti s výrobkami, v obchodných dokumentoch a pod.). Odvolací súd zhrnul, že povinnosť uložená žalovaným (výrokom I.) im nezakazuje predávať originálne výrobky žalobcu (získané zákonným spôsobom), keď navyše predaj takýchto výrobkov by ani nepredstavoval nekalosúťažné konanie.

Z týchto dôvodov považoval odvolací súd argumentáciu žalovaných za nedôvodnú.

22. K argumentácii žalovaných, že uplatňovaním procesných práv sa nemohli dopustiť nekalosúťažného konania, resp. zasiahnuť do práv žalobcu, sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade (vzhľadom na individuálne okolnosti veci) zo strany žalovaných dochádzalo k uplatňovaniu ich „domnelých“ práv šikanóznym spôsobom

(iniciované colné konanie, súdne konanie i konanie pred Úradom priemyselného vlastníctva SR). Odvolací súd poukázal na to, že hoci žalovaný 1/ nebol v konečnom dôsledku vo svojich podaniach úspešný (a naopak žalobca bol úspešný v konaniach pred Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky), uplatňovanie práv, o ktorých sám žalovaný 1/ od počiatku vedel, že mu právom nepatria, možno hodnotiť ako šikanózný výkon práv (hoci procesných),

o to viac, keď jediným úmyslom bolo zabrániť žalobcovi (resp. jeho oficiálnemu distribútorovi) predávať na slovenskom trhu originálne výrobky žalobcu a spôsobiť mu tak škodu.

Podľa názoru odvolacieho súdu už len samotné podanie prihlášky na registráciu ochrannej známky pri plnej vedomosti žiadateľa o tom, že mu nepatrí, je konaním rozporným s dobrými mravmi a podľa názoru odvolacieho súdu súčasne naplňa i znaky nekalosúťažného konania

(§ 44 ods. 1 zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník ďalej aj „ObZ“).

Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaných, že procesný postup pri uplatňovaní práv nemôže byť protiprávnym, a teda ani nekalosúťažným konaním, príp. že v takýchto prípadoch je daná zodpovednosť štátu podľa

zákona č. 514/2003 Z. z. Zodpovednosť za samotný šikanózný výkon domnelého práva súkromnoprávnym subjektom v súdnom, správnom alebo inom konaní, na základe zákona

č. 514/2003 Z. z., automaticky neprechádza na štát (nemožno konštatovať, že sa ho dopustil štát iba preto, že vydal nezákonné rozhodnutie), štát tu nesie zodpovednosť len za prípadnú škodu vyvolanú nezákonným rozhodnutím - v danom prípade sa žalobca nedomáhal náhrady škody

z titulu nezákonného rozhodnutia vydaného colným úradom.

23. Ďalej odvolací súd poukázal na to, že žalovaným síce prináleží ochrana podľa § 36 zákona o ochranných známkach (č. 506/2009 Z. z., ďalej tiež „ZoOZ“), avšak táto nebola predmetom tohto sporu. Táto sa totiž vzťahuje len na presne označené rozhodnutia a zmluvy v zmysle § 36 ods. 1 písm. a/ a b/ ZoOZ. Právoplatné rozhodnutie o vyhlásení ochrannej známky za neplatnú vyvoláva účinky ex tunc, t. j. na ochrannú známku sa hľadí, akoby nikdy nebola zapísaná

(§ 35 ods. 5 ZoOZ). V danej veci si žalobca v tomto konaní neuplatňoval žiadne nároky z takýchto rozhodnutí alebo zmlúv označených v § 36 ods. 1 písm. a/ alebo b/ ZoOZ. Uvedené neznamena, že žalovaným (žalovanému 1/) zanikli práva k predmetným ochranným známkam

až právoplatnosťou rozhodnutí Úradu, t. j. dňom 14.5.2012. Keďže na ochranné známky žalovaného 1/ sa hľadí akoby neboli nikdy zapísané, žalovaný 1/ od počiatku nebol oprávnený

z práv vyplývajúcich z týchto ochranných známok (iba zostal chránený voči prípadným nárokom zo zmlúv a rozhodnutí, ktoré boli vykonané a z ktorých sa plnilo), pred nadobudnutím účinnosti rozhodnutia o vyhlásení ochrannej známky za neplatnú - takéto nároky však neboli predmetom tohto súdneho konania.

24. Pokiaľ išlo o klamlivé označenie výrobkov (kedy žalovaní vlastné výrobky predávali

s logom žalobcu), takéto konanie žalovaných u bežného spotrebiteľa vyvolávalo predstavu,

že tieto pochádzajú zo štátu Kanada, pričom v skutočnosti pochádzali zo Slovenskej republiky.

Ustanovenie § 46 ObZ reprobuje klamlivé označenie tovaru a služieb rovnako vo vzťahu

k pôvodu výrobku z určitej zemepisnej oblasti a vo vzťahu k pôvodu výrobku od určitého súťažiteľa.

Klamlivým boli označenia výrobkov žalovaných aj tým, že boli spôsobilé vyvolať mylnú domnienku o tom, že tieto výrobky pochádzajú od celkom určitého podniku

(podniku žalobcu), pre ktorý je príznačná určitá vlastnosť, kvalita či spoľahlivosť výrobku,

a zákaznícke kruhy ho s takým pôvodom spájali. V tomto prípade podľa odvolacieho súdu preto došlo aj k súbehu so skutkovou podstatou vyvolania nebezpečenstva zámeny podľa § 47 písm. b) ObZ. Tiež konštatoval, že v danom prípade žalovaní svojím konaním parazitovali aj na povesti žalobcu.

25. Ohľadom priznaného primeraného zadosťučinenia (náhrady nemajetkovej ujmy) odvolací súd uviedol, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie na jednej strane (po zohľadnení intenzity zásahu do práv žalobcu) zohľadnil i skutočnosť, že žalovaný 1/ výrobky označené ochrannou zámkou žalobcu stiahol z obehu, na druhej strane súčasne zohľadnil i to, že žalovaný 2/ neustále zasahuje do chránených práv žalobcu podávaním nedôvodných žalôb v správnom konaní. Ďalej súd zohľadnil, že žalovaní sa svojím konaním dopustili i nekalosúťažného konania. V zhode s názorom súdu prvej inštancie konštatoval, že žalobca v konaní preukázal tak existenciu samotného zásahu (ku konaniu, ktoré je zásahom do práv žalobcu, skutočne došlo), ako aj súvislosť medzi zásahom a vzniknutou škodou.

Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne zohľadnil, že žalovaní svojím konaním zasiahli nielen do autorských práv žalobcu, jeho ochranných známok, ale dopustili sa i nekalosúťažného konania v podobe klamlivého označenia tovarov, vyvolania nebezpečenstva zámeny - použitím obchodného mena žalobcu, napodobňovaním výrobkov a obalov žalobcu, ako aj parazitovaním na povesti žalobcu. Takýto rozsah zásahu bol značnej intenzity, na čo súd prvej inštancie správne prihliadal, keď nepovažoval v tomto prípade za dostatočné iba morálne zadosťučinenie, ale aj zadosťučinenie v peniazoch.

26. Súd prvej inštancie správne zohľadnil a vyhodnotil všetky skutočnosti pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia, avšak mal za to, že tieto výsledky vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie (t. j. tieto skutočnosti) odôvodňovali priznanie primeraného zadosťučinenia len do výšky 30 000 eur, keď pre finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 eur nie sú dané také následky a dopady na nemajetkovú sféru žalobcu, ktoré by boli mimoriadne závažného charakteru.

27. K námietke žalovaných, že títo nie sú navzájom v takom hmotnoprávnom vzťahu, ktorý by zakladal ich nerozlučné spoločenstvo, či solidárny záväzok, odvolací súd poukázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 187/2013 majúce za to, že v danom prípade bolo možné žalovaným uložiť povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie

aj solidárne (spoločne a nerozdielne), čo umožňuje Občiansky zákonník (§ 442a), zákon o ochranných známkach (§ 8a) a Obchodný zákonník (§ 53) v prípade neoprávnených zásahov do autorských práv, práv z ochranných známok žalobcu, práv ochrany pred nekalosúťažným konaním. Pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, príp. náhrady nemajetkovej ujmy, možno i na takýto prípad analogicky aplikovať ust. § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka o solidárnej zodpovednosti, a teda obom žalovaným (ktorí do týchto práv žalobcu neoprávnene zasiahli a ktorí boli i personálne prepojení) takúto povinnosť uložiť spoločne a nerozdielne.

28. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, nakoľko považoval rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch za vecne správny, aj pokiaľ išlo o samotný nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Samotná skutočnosť, že sa odvolací súd nestotožnil iba s výškou priznaného primeraného zadosťučinenia, nič nemení na skutočnosti, že žalobca bol aj s týmto nárokom

v konaní plne úspešný. Odvolací súd tu podporne poukázal na závery nálezu ústavného súdu zo dňa 4. 2. 2021, sp. zn. III. ÚS 475/2018-31 a nálezu sp. zn. II. ÚS 399/2019 zo dňa 15.4.2020. Mal za to, že rozhodujúcim kritériom pri posudzovaní tejto veci bolo správne zodpovedanie otázky, či v danom prípade výška plnenia (pokiaľ išlo o nárok na primerané finančné zadosťučinenie) požadovaného žalobcom závisela od znaleckého posudku, resp. od úvahy súdu, prípadne od oboch týchto faktorov, alebo nie. Je nesporné, že v danom prípade výška priznaného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu (meritórny výsledok konania závisel od úvahy súdu prvej inštancie). Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné

pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku).

Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu

účastníka konania (v nepatrnej alebo prevažnej časti). Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade (v prípade nároku na primerané finančné zadosťučinenie) bolo potrebné rozlišovať, čo bolo základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že žalobcovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie vznikol a že na jeho náhradu sú povinní žalovaní 1/, 2/. Výška samotného zadosťučinenia bola potom druhotná a nadväzujúca.

V danej veci teda nešlo o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Nemožno ho totiž zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti.

Nárok na plnú náhradu trov konania sa však priznáva iba z prisúdenej sumy.

29. Proti výroku II. rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie v sume 50 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy zmenil tak, že žalovaní 1/, 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie v sume 30 000 eur, podal žalovaný 2/ (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 CSP. Dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil súdu na ďalšie konanie, zároveň žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania.

30. Dovolateľ namietanú vadu v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP videl v tom, že odvolací súd nenapravil v odvolaní namietané pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení jeho rozsudku. Mal za to, že v odôvodnení súdu prvej inštancie absentovalo vysvetlenie, na základe ktorých dôkazov súd dospel k záverom, ktoré považuje za preukázané. Žalovaný 2/ nemal tak možnosť rozporovať konkrétne myšlienkové postupy súdu a nesúladiť zhodnotenia konkrétneho dôkazu s jeho obsahom za posúdenia elementárnej logiky.

Tvrdil, že súd prvej inštancie uvádzal ako preukázané skutočnosti aj vyslovené nepravdy, ktoré v konaní neboli preukázané žiadnymi dôkazmi. Mal za to, že ak by odvolací súd nahradil chýbajúce zdôvodnenie hodnotenia dôkazov vlastným zdôvodnením, porušil by zákonné právo sporových strán na dvojinstančnosť konania.

31. Dovolateľ ďalej namietal hodnotenie dôkazov odvolacím súdom, majúce za to, že tento môže hodnotiť dôkazy inak ako súd prvej inštancie iba po ich opätovnom vykonaní v odvolacom konaní, a teda ak chcel odvolací súd nahradiť chýbajúce zdôvodnenie, bol povinný opätovne vykonať dôkazy, ktorými chcel svoje závery odôvodniť. Uviedol, že v danom prípade odvolací súd dokazovanie v tomto rozsahu nezopakoval, čím znemožnil žalovanému 2/, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Vo vzťahu k namietanej vade v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP dovolateľ namietal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu v otázke spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti oboch žalovaných. Uviedol, že odvolací súd argumentoval teoretickou prípustnosťou spoločnej zodpovednosti viacerých subjektov s poukazom na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu.

Mal za to, že prípustnosť takejto možnosti však nemôže znamenať jej automatickú aplikáciu a konštatovať spoločnú zodpovednosť za nemajetkovú ujmu, a aj uložiť zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie spoločne a nerozdielne môže podľa dovolateľa súd len vtedy, ak konanie viacerých subjektov je natoľko previazané a rovnako rozsiahle, závažné a významné, že nemožno dostatočne rozlíšiť, konanie ktorého subjektu prispelo k vzniku ujmy a konania všetkých subjektov boli tak závažné a rozsiahle, že samé o sebe by odôvodňovali priznanie primeraného zadosťučinenia v plnej výške voči ktorémukoľvek subjektu.

33. Dovolateľ mal za to, že v danej veci podmienky pre určenie spoločnej zodpovednosti žalovaných a k ich zaviazaniu k úhrade primeraného zadosťučinenia naplnené neboli, a teda došlo k nesprávnej aplikácii právnych predpisov zo strany odvolacieho súdu použitím analógie legis, ktoré v argumentácii súdu prvej inštancie absentovalo. Tvrdil, že uvedené pochybenie

sa prelína s nesprávnym procesným postupom súdu spočívajúcim v tom, že niektoré zo skutkových tvrdení (z ktorých súd vyvodzuje dôvodnosť aplikácie inštitútu spoločnej zodpovednosti) konštatuje bez toho, aby uviedol akýkoľvek dôkaz tieto tvrdenia preukazujúci, čím dochádza k nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia.

34. V ďalšom poukazoval na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v bodoch 34 a 26, že žalovaní „pri svojej činnosti používali ochrannú známku žalobcu pri označovaní a distribuovaní svojich výrobkov,

pričom tak postupovali neoprávnene (bez súhlasu žalobcu ako jediného oprávneného subjektu)“. Podľa dovolateľa súd nerozlišuje medzi žalovanými, hoci žalovaný 2/ nikdy žiadne výrobky nevyrobil, a teda ich ani nemohol opatriť ochrannou známkou žalobcu. Ďalej uviedol, že argumentácia súdu v bode 26 je zmätočná a nesprávne navodzuje dojem, že žalovaný 2/ sa podieľal na uvádzaní výrobkov žalovaného 1/ na trh a na ich distribúcii, a že si za týmto účelom dal zaregistrovať a držal domény www.jamiesonvitamins.sk a www.jamiesonvitaminy.sk, pritom žalovaný 2/ s výrobkami žalovaného 1/ nemal nijakú právnu ani faktickú súvislosť a uvedené domény si dal zaregistrovať a držal v čase, kedy bol výhradným distribútorom výrobkov žalobcu v SR a len za účelom predaja výrobkov žalobcu.

35. Tiež uviedol, že súdom uvedené zhrnutie protiprávneho konania žalovaných (bod 26 rozhodnutia odvolacieho súdu), ktoré viedlo k priznaniu primeraného zadost'učinenia, nerozlišuje medzi žalovanými, pritom je nepochybné, že uvedených konaní sa nedopustili vždy obaja žalovaní, a že rozsah ich činnosti nebol vo vzťahu k následkom, ktoré im vytýka súd, porovnateľný. Mal za to, že pri zohľadnení uvedeného protiprávneho konania, ktorým malo dôjsť k zásahu (ohrozeniu) do práva žalobcu, je nepochybné, že zodpovednosť žalovaných, rozsah a charakter ich činnosti ako ani následky ich konania, nemožno považovať za čo i len približne rovnocenné. Tvrdil, že žalovaný 2/ si predovšetkým registroval a používal logá, ochranné známky a sporné domény ako výhradný distribútor výrobkov žalobcu v SR a len za účelom predaja

aj podpory jeho výrobkov a nie výrobkov tretích strán a výrobkov žalovaného 1/.

Týmto krokom podľa dovolateľa došlo na základe súhlasu žalobcu, avšak po zmene vedenia žalobcu tento pôvodné ústne dohody nedodržiaval a vzhľadom na formu dohôd sa ich žalovanému 2/ v konaní preukázať nepodarilo.

36. Dovolateľ ďalej namietal, že súdy ako protiprávne konanie oboch žalovaných uvádzajú rozširovanie nepravdivých informácií o žalobcovi a jeho distribútoroch, pričom podľa dovolateľa z rozhodnutia súdu nie je zrejmé aké konkrétne konanie tým mal súd na mysli, pričom jediným skutkovým základom pre tento záver bola emailová komunikácia zo dňa 27.9.2010.

Podľa dovolateľa tento dôkaz nespĺňa atribúty hodnovernosti, čo žalovaný 2/ v konaní namietal a s čím sa súd dostatočne nevysporiadal. Za nepodložené tvrdenia považoval tiež, že vo vzťahu k colným orgánom v súvislosti s výrobkami žalobcu žalovaný 2/ nikdy nevystupoval, účastníkom konaní bol výlučne žalovaný 1/, a teda stotožňovanie žalovaných zo strany súdu je potrebné považovať za arbitrárne. Žalovaný 2/ nikdy nepredával falzifikáty označené autorským dielom a ochrannými známkami žalobcu a nevýdával ich za originály, pričom ani ponúkal (pozn. najvyššieho súdu: správne „neponúkať“) výrobky konkurencie žalobcu na internetových stránkach www.jamiesonvitamins.sk a www.jamiesonvitaminy.sk, čo mu bolo spoločne so žalovaným 1/ dávané za vinu súdom bez existencie dôkazu.

37. Záverom uviedol, že žalovaný 2/ žiadnym konaním nemohol naplniť skutkovú podstatu parazitovania na povesti žalobcu, nakoľko registráciu ochranných známk aj domén uskutočnil a využíval výslovne a výlučne len za účelom predaja výrobkov žalobcu, ktoré takto aj identifikoval, a to v čase, kedy bol ich výlučným distribútorom v SR.

Uvedené platí aj pre skutkovú podstatu nebezpečenstva zámeny, kedy žalovaný 2/ nevyrábala, nepredával, nedistribuoval ani nepropagoval výrobky iného výrobcu ako žalobcu, a nie zameniteľné s výrobkami žalobcu. Prípadné konanie žalovaného 1/, ktoré súd takto definoval, nie je a nebolo konaním žalovaného 2/. Podporne poukázal na rozsudok

Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30.5.2007, sp. zn. 32Odo/229/2009, majúci za to, že v rozhodnom čase nemožno žalovanému 2/ pričítať žiadne konanie, ktoré by vykazovalo znaky snahy dosiahnuť úspech na úkor žalobcu ako druhého súťažiť, teda konanie, z ktorého by bolo možné vyvodiť súťažný zámer žalovaného 2/, a ktorým by boli objektívne sledované jeho súťažné ciele v rámci jeho konkurenčného boja so žalobcom, preto z uvedeného vyplýva rozdiel

v protiprávnom konaní žalovaného 1/ a žalovaného 2/, ktoré bolo v konaní preukazované a preukázané.

38. Uzavrel, že súd bol povinný dôsledne rozlišovať, ktorého konkrétneho konania sa dopustil priamo žalovaný 2/, a len s ohľadom na toto konanie zaviazat' žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadost'učinenie - teda pomerne. Dovolateľ mal za to, že uvedená povinnosť vyplýva aj z ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu

(napr. rozhodnutie sp. zn. 4Obo/4/2000), pričom odvolací súd aplikoval právnu úpravu v rozpore s uvedenou ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

39. K dovolaniu žalovaného 2/ sa vyjadril žalobca uvádzajúc, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie považuje za zákonné, vecne aj právne správne. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby odmietol, resp. zamietol dovolanie žalovaného 2/, zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

40. K dovolaniu žalovaného 2/ sa vyjadril aj žalovaný 1/, ktorý uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne nesprávne. Dovolanie žalovaného 2/ považuje za dôvodné, stotožňuje sa s dovolacím návrhom žalovaného 2/ navrhujúc, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

41. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo v napadnutej časti rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ je potrebné odmietnuť [§ 447 písm. c) a f) CSP].

42. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP, a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j., aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

43. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval predovšetkým z ust. § 420 písm. f) CSP, nakoľko mu mal súd nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tvrdenej vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP malo dôjsť tým,

že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. K vade zmätočnosti malo dôjsť tiež v rámci hodnotení dokazovania vykonaného súdmi nižšej inštancie.

44. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúci je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017).

45. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

46. V tu posudzovanej veci je napadnutým rozsudok odvolacieho súdu vo výroku II., ktorým zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie v sume

50 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy tak, že žalovaní 1/, 2/ sú povinní spoločne

a nerozdielne zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie v sume 30 000 eur. Tu sa žiada uviesť, že odvolací súd zmenil iba výšku priznaného primeraného zadosťučinenia, a teda rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku II. malo charakter len formálne zmeňujúceho, fakticky však potvrdzujúceho rozhodnutia. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil správnosťou napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie až na výšku primeraného zadosťučinenia, ktorá závisela len od úvahy súdu, pričom však samotný nárok na priznanie tohto zadosťučinenia bol odvolacím súdom vyhodnotený ako dôvodný. Vzhľadom na uvedené, napriek tomu, že odvolací súd odvolaním napadnutý výrok II. zmenil, vo svojej podstatne ide o potvrdzujúce rozhodnutie v časti priznaného zadosťučinenia vo výške 30 000 eur.

47. Dovolací súd má za to, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí rozsiahlo vysporiadal s odvolacími námietkami žalovaných, tieto však nepovažoval za relevantné a stotožnením sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie dal jasne najavo, že tu nebolo žiadnych podstatných

tvrdení, s ktorými by sa nevysporiadal už súd prvej inštancie.

Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, ako sa bránili obaja žalovaní, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, i aké závery zaujal odvolací súd. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že základom rozhodnutia bol záver súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, o preukázaní skutočností, že žalovaní zasiahli opakovane do autorských práv žalobcu, používali ochranné známky žalobcu neoprávnene, a zároveň bolo preukázané nekalosúťažné konanie žalovaných ako aj dôvodnosť zaviazania žalovaných spoločne a nerozdielne na zaplatenie finančného zadost'učinenia voči žalobcovi.

Odvolací súd len s ohľadom na výšku primeraného finančného zadost'učinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu, považujúc však jeho priznanie za dôvodné, vyhodnotil za primerané finančné zadost'učinenie sumu 30 000 eur. Výslovil úvahu, že pre priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 50 000 eur by museli existovať také následky a dopady na nemajetkovú sféru žalobcu, ktoré by boli mimoriadne závažného charakteru, ktoré však nevzhliadol.

48. Dovolací súd upozorňuje na to, že odvolací súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom skúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je možné považovať za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne, resp. svojvoľné. O uvedenom svedčí aj rozsiahle odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (viď body 18. až 43), z ktorého vyplýva, že dal odpovede, resp. vyjadril sa k odvolacím námietkam, ktoré mali pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam.

49. Dovolací súd ďalej uvádza, že žalovaný 2/ v podanom dovolaní nešpecifikoval ani neuviedol, aké myšlienkové postupy súdu prvej inštancie majú byť nesprávne, v čom mal spočívať nesúlad zhodnotenia toho - ktorého konkrétneho (a akého) dôkazu s jeho obsahom, resp. aké skutočnosti uvádzal súd prvej inštancie ako preukázané, ktoré nemali byť pravdivé, resp. preukázané žiadnymi dôkazmi. Žiadnu z týchto skutočností dovolateľ zrozumiteľným spôsobom nevysvetlil a jeho argumentácia bola uvedená len vo všeobecnej rovine. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením žalovaného 2/, že odvolací súd hodnotil dôkazy inak ako súd prvej inštancie. Toto tvrdenie nevyplyva z rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré konzistentne nadväzuje na úvahy súdu prvej inštancie. Žalovaný 2/ neuviedol žiaden konkrétny prípad, v ktorom by bol odvolací súd hodnotil dôkazy rozdielne od toho, ako ich hodnotil súd prvej inštancie. Rovnako tak pri jeho argumente týkajúcom sa skutočnosti, že odvolací súd nahradil chýbajúce zdôvodnenie, nebolo z obsahu dovolania dovolaciemu súdu jasné, ktoré,

resp. ktorým odôvodnením vo vzťahu ku ktorým dôkazom, tak odvolací súd mal urobiť.

Možno konštatovať, že dovolateľ neuvádza žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by opodstatňovali záver, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu bolo nedostatočne odôvodnené a zakladalo by vadu podľa ust. § 420 psím. f) CSP (porušenie práva na spravodlivý proces).

50. Najvyšší súd má za to, že skutkové a právne závery súdov nižších inštancií nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia

(§ 220 ods. 2 CSP, § 393 ods. 2 CSP). Argumentácia žalovaného 2/ je v podstate založená na jeho nespokojnosti s rozsudkami súdov nižšej inštancie z hľadiska výsledku konania a jeho predstáv, pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, nakoľko právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

51. V súvislosti s namietanými nedostatkami vo vykonanom dokazovaní, resp. jeho hodnotení (emailová

komunikácia zo dňa 27.9.2010, colné konania), dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania nezakladá ani zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchyľne od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide o skutkovú rovinu posudzovania sporu.

Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní.

52. V zásade platí, že z dovolacieho prieskumu je vylúčené skúmanie správnosti a úplnosti skutkových zistení ako výsledkov súdneho procesu spočívajúcom v hodnotení dôkazov.

Ako vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. júla 2022

sp. zn. 3Obdo/7/2022, výnimkou je situácia, ak hodnotenie dôkazov je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich (dôkazov, pozn.) pri žiadnej možnej interpretácii nevyplyvajú prijaté skutkové závery (I. ÚS 51/2020) alebo pokiaľ je odôvodnenie rozhodnutia súdu extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012).

53. Dovolací súd zdôrazňuje, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich (dôkazov) budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie sporových strán (§ 185 ods. 1 CSP). Súd vykonáva dokazovanie a hodnotí predložené dôkazy podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaci úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku.

(uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/53/2021 zo dňa 21.06.2022; nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 615/2022 zo dňa 20.12.2022).

Vyhodnotenie, ktorá skutočnosť tvrdená a dokazovaná v civilnom sporovom konaní

je pre rozhodnutie vo veci samej významná a ktorá nie, je doménou rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Zákonné ustanovenie § 191 CSP upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá napriek pomenovaniu nevytvára (všeobecnému) súdu priestor pre ľubovoľné (svojvoľné) hodnotenie dôkazov. Prípadná svojvôľa v procese hodnotenia dôkazov je nežiaducim prvkom v súdnom konaní, ktorý zakladá nielen rozpor postupu a naň nadväzujúceho súdneho rozhodnutia so zákonom, ale aj so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Takýto nedostatok však v danom prípade dovolací súd nevzhladol.

54. Dovolací súd ohľadom argumentov žalovaného 2/ týkajúcich registrácie a používania loga, ochranných známk a sporných domén, a ktoré mali byť využívané len žalovaným 1/, konštatuje, že s uvedenou argumentáciou sa dostatočne v rámci odôvodnenia vysporiadal odvolací súd, ktorý túto nepovažoval za relevantnú. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatoval, že obaja žalovaní pri svojej činnosti používali ochrannú známku žalobcu pri označovaní a distribuovaní svojich výrobkov, pričom tak postupovali bez súhlasu žalobcu

ako jediného oprávneného subjektu, tiež že konanie žalovaných malo negatívny dopad

pre žalobcu (zásah do autorských práva a ochranných známk žalobcu), a žalovaný 1/

ani žalovaný 2/ nepreukázali, že by uvedené konanie malo byť v prospech žalobcu,

resp. žeby konali na jeho požiadavky. Rovnako sa odvolací súd vysporiadal aj s námietkou a argumentáciou dovolateľa o manipulácii s emailovou komunikáciou (manipulácia s dôkazmi) zo dňa 27.9.2010, ktorou opätovne argumentuje dovolateľ aj v podanom dovolaní.

Súdy nižšej inštancie sa vyjadrili aj k predaju „falzifikátov“ označených autorským dielom a ochrannými známkami žalobcu, kde dovolací súd poukazuje na bod 26. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, kde samotní žalovaní uviedli (v podanom odvolaní), že tieto

„boli vyrobené v minimálnom množstve a len z formálnych dôvodov za účelom preukázania využitia ochrannej známky. Súd potom nezohľadnil, že reálny predaj „falzifikátov“ samotným koncovým zákaznikom sa prakticky neuskutočnil, z distribuovaných výrobkov bolo kúpených iba minimum.“, pričom žalobca na pojednávaní aj predložil uvedené „falzifikáty“.

Produkcii týchto výrobkov teda priamo priznali. Zároveň bolo preukázané, že išlo o konanie s úmyslom, t.j. žalovaný 1/ vyrobil výrobky (falzifikáty) a žalovaný 2/ tieto ponúkal na predaj, obaja žalovaní teda skutočne takéto výrobky na trh uvádzali. Súdy nižšej inštancie mali preukázané naplnenie

nekalosúťažného konania oboch žalovaných, a tu tiež v podrobnostiach poukazuje dovolací súd na bod 26 a 34 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý vyčerpávajúco tieto konania kvalifikuje a hodnotí. Dovolací súd z uvedeného konštatuje, že súd prvej inštancie ani odvolací súd nevyhodnotili dôkazy svojvoľne a mimo prípustného a logického rámca hodnotenia dôkazov tak, aby tým došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces.

55. Pokiaľ ide o ostatné námietky dovolateľa, dovolací súd konštatuje, že nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, keď z ustanovenia § 442 CSP vyplýva, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a z tohto hľadiska ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (viď 5Obdo/69/2016, publikované pod č. 25 v ZSP 3/2017).

56. Dovolací súd záverom k namietanej vade podľa ust. § 420 písm. f) CSP uvádza, že žalovaný 2/ len opakuje svoju interpretáciu skutočností, a uvádza argumenty, s ktorými sa už súdy nižšej inštancie v rámci svojich odôvodnení v dostatočnej miere vysporiadali, pričom rovnaké námietky ako v dovolaní, uplatnil žalovaný 2/ aj v odvolaní. Dovolací súd však nie je „treťou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo. Dovolací súd v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu a ani v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie nezistil ani iné prípadné logické nedostatky alebo rozpor v jednotlivých záveroch súdu.

V tomto smere nezistil nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu odvolacieho súdu z hľadiska dodržania limitov daných úpravou civilného sporového konania pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu.

57. Z uvedených dôvodov dovolací súd nezistil zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatujúc, že v tejto časti dovolanie žalovaného 2/ nebolo prípustné, a tým ani dôvodné.

K prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 CSP

58. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 CSP (bez bližšej špecifikácie), keď len všeobecne uviedol, že namieta správnosť právnych záverov odvolacieho súdu v otázke spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti oboch žalovaných. V texte dovolania uviedol, že odvolací súd v tejto súvislosti argumentuje teoretickou prípustnosťou spoločnej zodpovednosti viacerých subjektov s poukazom na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu. Dovolateľ mal za to, že prípustnosť takejto možnosti však nemôže znamenať jej automatickú aplikáciu a konštatovať spoločnú zodpovednosť za nemajetkovú ujmu, a teda aj uložiť zaplatiť primerané finančné zadostučinenie spoločne a nerozdielne, môže podľa dovolateľa súd len vtedy, ak konanie viacerých subjektov

(tu dvoch) je natoľko previazané a rovnako rozsiahle, závažné a významné, že nemožno dostatočne rozlíšiť, konanie ktorého subjektu prispelo k vzniku ujmy a konania všetkých subjektov boli tak závažné a rozsiahle, že samé o sebe by odôvodňovali priznanie primeraného zadostučinenia v plnej výške voči ktorémukoľvek subjektu. Podľa dovolateľa v danej veci podmienky pre určenie spoločnej zodpovednosti žalovaných a k ich zaviazaniu k úhrade primeraného zadostučinenia naplnené neboli, a teda došlo k nesprávnej aplikácii právnych predpisov zo strany odvolacieho súdu použitím analógie legis, ktoré v argumentácii súdu prvej inštancie absentovalo. Dovolateľ mal za to, že uvedené pochybenie sa zároveň prelína s nesprávnym procesným postupom súdu spočívajúcim v tom, že niektoré zo skutkových tvrdení (z ktorých súd vyvodzuje dôvodnosť aplikácie inštitútu spoločnej zodpovednosti) konštatuje bez toho, aby uviedol akýkoľvek dôkaz tieto tvrdenia preukazujúci, čím dochádza k nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia. Dovolateľ uzavrel, že odvolací súd aplikoval právnu úpravu v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Odo/29/2009 a rozhodnutie Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/4/2000.

59. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

60. Pre záver o prípustnosti dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci nepostačuje len všeobecne vznesená námietka, z ktorej nie je možné zistiť právne posúdenie veci, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne a bez uvedenia toho, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Pre dovolacie konanie nepostačuje, že dovolanie v podstate len kopíruje dôvody podaného odvolania, ako v tomto prípade.

Z dovolania nie je možné identifikovať, o ktorý z prípadov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP by sa malo v tomto prípade jednať.

61. Dovolací súd len poznamenáva, že nie je úlohou dovolacieho súdu hádať, ktorú normu (v dovolaní neuvedenú), a ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli, pričom je potrebné prihliadať v rámci rovnovážneho prístupu súdu v dovolacom konaní aj k právam protistrany. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, akú právnu otázku, a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. Mohol by tým podsúvať strane sporu majúcej záujem na zvrátení výsledku konania pred nižšími súdmi (za cenu porušenia princípu rovnosti zbraní) svoje vlastné úvahy o tom, čo je pre rozhodnutie vo veci zásadné, pominúc na tomto mieste ďalšie riziko dezinterpretácie obsahu dovolania (vyloženia si dovolacím súdom nesprávne, správnosť ktorej právnej úvahy nižších súdov alebo niektorého

z nich mal dovolateľ v úmysle namietat'). (K tomu uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 27.8.2019, sp. zn. 4Obo/43/2018, ktoré prešlo testom ústavnosti v zmysle uznesenia ústavného súdu

zo 14.10.2021, č. k. III. ÚS 555/2021-21). Zároveň pokiaľ dovolateľ tvrdí, že odvolací súd

z vykonaného dokazovania nezistil správne skutkový stav a preto vec nesprávne právne posúdil, nejedná sa o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné, resp. nesprávne zistenie skutkového stavu.

62. Dovolateľ namietal, že odvolací súd ohľadom spoločného zaviazania žalovaných na úhradu primeraného zadosťučinía a nutnosti rozlišovať, ktorého konkrétného konania sa dopustil priamo žalovaný 2/, postupoval v rozpore s praxou dovolacieho súdu - rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/4/2000 a rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Odo/229/2009. Uviedol, že súd bol povinný dôsledne rozlišovať, ktorého konkrétného konania sa dopustil priamo žalovaný 2/. Dovolací súd tu pripomína, že do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nepatria rozhodnutia ústavného súdu, krajských súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky ani Európskeho súdu pre ľudské práva

(3 Cdo/6/2017, 3Cdo/165/2018, 6Cdo/79/2017). Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného

na ne nadviazali. Dovolateľ v podanom odvolaní poukazoval na rozhodnutie

Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Odo/229/2009 a síce na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/4/2000, ktoré je však rozhodnutím najvyššieho súdu

ako súdu odvolacieho. Preto pokiaľ by sa aj riešenie určitej právnej otázky odvolacím súdom prípadne odklonilo od právnych záverov prijatých týmito súdmi, nemôže ísť o odklon relevantný v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

63. Rovnako vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1

písm. b) CSP, dovolateľ nesformuloval žiadnu právnu otázku. Z obsahu jeho dovolania potom vyplýva, že „len“ nesúhlasí s názorom súdov nižších inštancií, pričom tak robí bez konkrétného vymedzenia právnej otázky, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. Z dovolania tak nie je zjavné, akú právnu otázku dovolateľ chce riešiť, keď túto jasne nekonkretizoval, a tak následne ani

dovolací súd nemohol vyhodnotiť, či táto právna otázka už bola dovolacím súdom vyriešená alebo nie.

64. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a nevysvetlí potrebu, aby dovolací súd túto otázku vyriešil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a akú jej naliehavosť mal dovolateľ na mysli.

65. Napokon vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, žalovaný 2/ v dovolaní ničím nepreukázal (a odkazom na vzájomne si protirečiace rozhodnutia najvyššieho súdu nedoložil) svoj názor o nesprávnom právnom posúdení prejednávanej veci konajúcimi súdmi.

66. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013). Z týchto dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovaného 2/ s poukazom na § 421 CSP nevymedzuje právnu otázku relevantnú z hľadiska odseku 1 písm. a/, b/ ani c/ tohto ustanovenia.

67. Žalovaný 2/ v dovolaní jednoznačnú otázku, ktorá by mala základ či už v odklone od existujúcej judikatúry, alebo v rozdielnych právnych názoroch vyplývajúcich z rôznych rozhodnutí dovolacieho súdu, nepoložil, a rovnako tak ani neformuluje otázku, ktorú dovolací súd doteraz nevyriešil. Z obsahu dovolania je zrejmé len to, že dovolateľ argumentuje nemožnosťou aplikácie spoločnej zodpovednosti za nemajetkovú ujmu oboch žalovaných a uloženia im povinnosti zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie spoločne a nerozdielne, nakoľko podľa neho neboli splnené podmienky na spoločné zaviazanie žalovaných k úhrade primeraného finančného zadosťučinenia, a ďalej všeobecne namieťa nesprávnu aplikáciu „analogie legis“ odvolacím súdom vo vzťahu k povinnosti žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie.

68. Dovolací súd uvádza, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 CSP, nemožno považovať argumenty žalovaného 2/ v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len jeho nespokojnosť s vyvodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) a spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, nezodpovedá kritériám uvedeným v § 432 CSP. Rovnako pod toto zákonné ustanovenie nie je možné subsumovať nesúhlas dovolateľa s procesným postupom súdov nižších inštancií pri vykonávaní dôkazov a ich vyhodnotení.

69. Odhliadnuc od uvedeného, pre úplnosť a odstránenie akýchkoľvek pochybností k doterajším záverom, vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu dovolací súd uvádza, že zo zákonného ustanovenia § 53 Obchodného zákonníka jednoznačne vyplýva, že toto upravuje právne prostriedky ochrany pre osoby, ktorých práva boli porušené alebo ohrozené nekalou súťažou. Nárok na primerané zadosťučinenie je nárok, ktorý môže byť poskytnutý aj v peniazoch. Požadovať primerané zadosťučinenie v peniazoch je dôvodné vtedy, ak osobe, ktorej práva boli nekalou súťažou porušené alebo ohrozené, vznikla aj iná než majetková ujma, a ak by jeho nepeňažná forma neposkytovala primerané zadosťučinenie. Ide o tzv. satisfakčný nárok, ktorého cieľom je kompenzácia nemajetkovej ujmy z dôvodu nekalosúťažného konania. Primerané zadosťučinenie (v peňažnej forme) možno prirovnať k pokute, ktorá priamo zasahuje majetok rušiteľa. Z hľadiska rozsahu primeraného zadosťučinenia sa vychádza z rozsahu a formy spôsobenej nemateriálnej ujmy tak, aby sa naplnil význam pojmu „primeranosť“. Primeranosť zadosťučinenia, ktorú predstavuje tiež primeranosť výšky peňažnej formy zadosťučinenia, je nevyhnutné posudzovať v závislosti na konkrétnych podmienkach každého jednotlivého prípadu. Voľba formy zadosťučinenia závisí na žalobcovi, ale spočíva na ňom aj bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno k opodstatnenosti a oprávnenosti voľby.

K tomu, aby súd mohol konaním nekalej súťaže účastníkovi priznať právo na primerané zadost'učinenie v peniazoch, musí byť v konaní preukázané, že tento účastník utrpel v súvislosti s konaním nekalej súťaže nemajetkovú ujmu, a to v takom rozsahu, alebo takého druhu, že nestačí vyrovnanie primeraným zadost'učinením v nepenažnej forme. Až potom možno zo strany súdu hodnotiť, aká suma požadovaná na zaplatenie ako finančné zadost'učinenie, je primeraná na vyrovnanie vzniknutej nemajetkovej ujmy.

70. Odvolací súd správne uviedol, že pri rozhodovaní o finančnom zadost'učinení je potrebné prihliadať na všetky okolnosti veci, najmä na to, že ide o vyrovnanie ujmy postihnutého a že ide o určitú sankciu postihujúcu toho, kto konal na ujmu inej osoby. Možnými hľadiskami sú napríklad intenzita a dĺžka trvania závažného konania, dosah tohto konania, okruh subjektov, ktorých mohlo toto konanie žalovaného zasiahnuť a pod. Nestačí však na tieto kritériá iba poukázať, ale aj preukázať vznik takých okolností, ktoré by umožnili priznať finančné zadost'učinenie. Ďalej je potrebné sledovať, aby náhrada ujmy predstavovala aj určitú satisfakciu za stav, ktorý musel žalobca týmto konaním žalovaného strpieť - sama povaha tejto ujmy priame jej vyčíslenie neumožňuje, preto žalobca nemusí predložiť dôkazy o existencii ujmy, stačí len, že súd má za preukázané, že táto ujma tu je. Jediným výslovným kritériom, ktoré zákon ustanovuje pre poskytnutie zadost'učinenia, je primeranosť tejto satisfakcie. Aj pri nemajetkovej ujme sa na vznik zodpovednosti vyžaduje dôkaz existencie kauzálneho nexu, viažuceho sa na protiprávne konanie rušiteľa, v dôsledku ktorého došlo k vzniku určitej nemajetkovej ujmy. Zodpovednosť rušiteľa sa posudzuje podľa objektívneho princípu (zavinenie sa neskúma a ani sa nijako nepredpokladá). Na vznik zodpovednosti stačí zvyčajne už ohrozenie príslušných chránených práv. Ide teda o tzv. súkromnoprávny delikt ohrozovacej povahy a objektívnu zodpovednosť. Primerané zadost'učinenie je v prvom rade satisfakčný prostriedok, preto sa pri ňom neberú do úvahy prvky, ktoré majú materiálnu povahu, keďže tento právny prostriedok neslúži primárne materiálnej reparácii.

71. Súd priznáva peňažné zadost'učinenie, vrátane jeho konkrétnej výšky, na základe vlastnej úvahy; takto má dostatočný priestor na zváženie všetkých okolností prípadu. Žalobným petitom je súd viazaný do takej miery, že nesmie v žalobe požadovanú výšku peňažného zadost'učinenia prekročiť. Primeranosť výšky peňažného zadost'učinenia musí byť posudzovaná tak z objektívnych, ako aj zo subjektívnych hľadísk. Objektívnymi kritériami sú najmä závažnosť a intenzita nekalosúťažného konania, dosah tohto konania (akú veľkú časť trhu konanie zasiahlo), vplyv tohto konania na počet súťažiteľov v odbore, hodnota goodwillu postihnutého, úroveň obratu v danom okruhu obchodov aj výška obratu. Patrí sem tiež okolnosť, či ten, ktorý sa nekalosúťažného konania dopustil, si bol tohto konania vedomý, prípadne si mohol a mal byť tohto konania vedomý, tiež motív tohto konania, okolnosť, ako ten, ktorý sa konania dopustil, reagoval na upozornenie a požiadavky postihnutého, prípadne či postihnutý dával najavo svoj nezájum o nekalosúťažné konanie druhého subjektu. Osobitne je nutné hodnotiť dĺžku protiprávneho konania, či bolo upustené od protiprávneho konania dobrovoľne, alebo išlo o úmyselné konanie motivované zisťným úmyslom.

72. Žalobca tvrdil, že nemajetková ujma mu mala vzniknúť v dôsledku spoločného konania žalovaných, ktorí porušovali jeho autorské práva, práva k ochranným známkam, logám a doménam, čoho dôsledkom žalobca čelil a čelí správnym konaniam, súdnym konaniam vyvolaných žalovanými, a dopúšťali sa nekalosúťažného konania, pričom v dôsledku nekalosúťažných aktivít, predstavujúcich zásah do majetkových a osobnostných práv žalobcu, došlo k významnému poškodeniu dobrého mena a obchodných záujmov žalobcu, a tiež obchodného mena. Žalobca v konaní preukázal existenciu samotného zásahu do jeho práv ako aj súvislosť medzi zásahom a vzniknutou škodou. Preukázal, že konanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/ bolo nekalosúťažným konaním (naplnené viaceré skutkové podstaty nekalosúťažného konania), keďže zapísali/zaregistrovali bez súhlasu žalobcu logá (autorské diela), ktoré následne používali, tiež ochranné známky a domény, ktoré obsahovali ochranné známky žalobcu, resp. jeho obchodné meno. Tiež bolo preukázané, že žalovaní dávali podnety a podania

na colné orgány týkajúce sa pôvodu výrobkov žalobcu a zároveň bolo preukázané, že distribuovali a predávali falzifikáty označené autorským dielom a ochrannými známkami žalobcu, vydávajúc ich za originály. V neposlednom rade bolo preukázané, že žalovaní na internetových stránkach okrem výrobkov žalobcu ponúkali aj konkurenčné výrobky. Všetky tieto konania uskutočňovali žalovaní počas viacerých rokov, vo vzájomnej prepojenosti, a to spôsobom, kedy vymedziť rozsah jednotlivých činností výlučne ako konanie len jedného zo žalovaných ako konanie, na ktorom nijako neparticipoval druhý zo žalovaných, z dokazovania nevyplynulo, a aj s touto otázkou sa konajúce súdy vysporiadali so záverom, že práve takýto postup musí viesť ku konštatovaniu spoločnej zodpovednosti. Napokon, aj tvrdenia žalovaného 2/, že si registroval a používal logá, ochranné známky a sporné domény predovšetkým ako výhradný distribútor výrobkov žalobcu v SR a len za účelom predaja aj podpory jeho výrobkov a nie výrobkov tretích strán a výrobkov žalovaného 1/, sa ukázali ako nedôvodné, nakoľko táto skutočnosť bola žalobcom popretá a tieto skutočnosti boli dokazovaním vyvrátené.

73. K používaniu sporných domén dovolací súd ešte uvádza, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalovaný 2/ tieto registroval a držal a žalovaný 1/ tieto používal na propagáciu výrobkov (aj konkurenčných), tiež falzifikátov vyrobených žalovaným 1/ a výrobkov žalobcu, a to aj výrobkov po dobe expirácie. Tu dovolací súd uvádza, že žalobca v konaní preukázal, že žalovaným nebol od žalobcu daný súhlas na registráciu a užívanie domén, ako ani na registráciu ochranných známk. Z dokazovania vyplynulo, že žalobca viackrát vyzýval žalovaných, aby domény, resp. ochranné známky previedli na žalobcu alebo ním určenú osobu, čo žalovaní odmietali, pričom bolo tiež preukázané, že po tom, čo došlo k zanechaniu používania sporných domén žalovanými, tak tieto boli následne zaregistrované žalobcom.

74. Ku spoločnému konaniu oboch žalovaných dovolací súd len poukazuje na výsledky dokazovania a osvedčený skutkový stav, z ktorého vyplynulo, že konanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/ bolo vzájomné prepojené, pričom dovolací súd poukazuje na chronológiu a zosúladenosť oboch žalovaných, kedy žalovaný 2/ založil v roku 2011 jednoosobnú spoločnosť BioVita s.r.o. (žalovaný 1/) a všetko konanie či už žalovaného 1/ alebo žalovaného 2/ bolo uskutočňované prostredníctvom U. I. ako fyzickej osoby, ktorý bol zároveň konateľom a spoločníkom jednoosobovej spoločnosti (žalovaný 1/). Konanie fyzickej osoby - podnikateľa Marek Fekiača NOVA CONCEPTS (žalovaný 2/) a spoločnosti Bio Vita s.r.o. (žalovaný 1/), bolo prostredníctvom osoby jej konateľa prepojené. U. I. si dal zaregistrovať na území SR ochrannú známku JAMIESON v grafickom vyhotovení, ktorá bola už dlhodobo používanou ochrannou známkou žalobcu, a to v rovnakom znení a vyhotovení, ktorú následne po niekoľkých rokoch previedol na žalovaného 1/ a 2/ za účelom vykonávania ich podnikateľskej činnosti. Dovolací súd potom považuje za udržateľné a logické závery vyslovené súdmi nižšej inštancie, že ide o vzájomne prepojenú činnosť žalovaných 1/ a 2/ prostredníctvom osoby U. I.. Vystupovanie osoby U. I. nebolo možné jednoznačne odčleniť od jeho konania ako konania fyzickej osoby podnikateľa (žalovaný 2/) a od konania jednoosobovej obchodnej spoločnosti (žalovaný 1/), kde bol jediným spoločníkom a zároveň konateľom, čoho dôsledkom súdy vyhodnotili solidárnosť záväzku oboch žalovaných.

75. K namietanému nesplneniu podmienok pre určenie spoločnej zodpovednosti oboch žalovaných a ich zaviazaniu k úhrade primeraného zadosťučinenia spoločne a nerozdielne, ktorým mal odvolací súd nesprávne aplikovať právne predpisy za použitia analógie legis, a ktoré pochybenie sa má zároveň prelietať aj s nesprávnym procesným postupom (súd mal skutkové tvrdenia konštatovať bez uvedenia dôkazu - bez ich vykonania) dovolací súd konštatuje, že žalovaný 2/ neuvádza, ani inak v dovolaní nekonkretizuje, ktoré z podmienok pre určenie spoločnej zodpovednosti oboch žalovaných a k ich zaviazaniu k úhrade primeraného zadosťučinenia neboli splnené. Obdobné argumenty boli zo strany žalovaného 1/ a 2/ namietané aj pred súdmi nižšej inštancie, pričom v rámci odvolacieho konania sa s týmito v dostatočnej miere vysporiadal odvolací súd (viď bod 26 a bod 29 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). Odvolací súd uviedol, akého konania sa dopustil žalovaný 1/ a žalovaný 2/, pričom

je zrejmé, že ich konanie bolo prepojené a v zhode, keďže U. I. vystupoval ako konateľ a spoločník jednoosobovej s.r.o. a išlo zároveň aj o tú istú osobu (žalovaného 2/) ako podnikateľa - fyzickej osoby. Súdny nižšej inštalácie vo svojich rozhodnutiach teda jasne a zrozumiteľne popisali akého konania sa dopustili žalovaný 1/ a žalovaný 2/, pričom ich nekalosúťažné konanie ako aj porušovanie autorských práv a práv k ochrannému známke žalobcu bolo v konaní preukázané, na základe čoho súdy dospeli k záveru o dôvodnosti priznania primeraného finančného zadosťučinenia, na ktorú úhradu zaviazali spoločne a nerozdielne oboch žalovaných.

76. Dovolací súd konštatuje, že z namietaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že v ňom konajúci súd jasne vysvetlil svoj postoj k spornej otázke, že ak Občiansky zákonník (§ 442a), zákon o ochranných známkach (§ 8a) a Obchodný zákonník (§ 53) umožňovali v prípade žalovaných (neoprávnených) zásahov do autorských práv, práv z ochranných známk, práv ochrany pred nekalosúťažným konaním, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prípadne nemajetkovej ujmy, tak je možné na takýto prípad, pokiaľ ide o uloženie povinnosti zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie aplikovať ust. § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka o solidárnej zodpovednosti, a teda obom žalovaným uložiť takúto povinnosť spoločne a nerozdielne. Odvolací súd použitú analógiu zákona oprel o racionálnu argumentáciu, ktorá nijako nepopiera účel a zmysel aplikovanej právnej úpravy, ktorý bol súčasne konajúcim súdom jasne vysvetlený. Podľa názoru dovolacieho súdu sú skutkové závery, ku ktorým konajúci súd dospel, dostatočne a relevantne odôvodnené a v namietanom rozhodnutí krajský súd vyjadril svoj právny názor a tento nemožno považovať za arbitrárny a ani za zjavne neodôvodnený. Tu len na okraj dovolací súd poznamenáva, že rovnako Obchodný zákonník obsahuje osobitnú úpravu zodpovednosti viacerých osôb (§ 383), ide o právny režim, ktorý je vo veľkej miere zhodný s občianskoprávnym režimom. Ak je na náhradu škody zaviazaných niekoľko osôb, uplatní sa solidárna zodpovednosť, teda zaviazané osoby sú povinné nahradiť škodu spoločne a nerozdielne (obdobne § 438 až § 440 Občianskeho zákonníka). Primárne je nepodstatným to, či spôsobili škodu dané osoby spoločne a v akej miere, rozhodujúce je, aby boli povinné nahradiť tú istú škodu. Poškodenému tak stačí, aby si uplatnil nárok voči jednej osobe, ostatné zodpovedné osoby ani nemusia zisťovať, zároveň však platí, že môže žalovať aj všetky solidárne zaviazané osoby s tým, že súd ich zaviazá nahradiť mu škodu spoločne a nerozdielne. Ide pritom o samostatné spoločenstvo, keďže sa voči každému žalovanému skúma odôvodnenosť nároku samostatne.

77. To, že sa súdy oboch inštancií nestotožnili s výkladom a názorom žalovaného 2/, nepredstavuje nesprávne právne posúdenie veci z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a), b) ani c) CSP. Z obsahu dovolania je zrejmá len všeobecná nespokojnosť dovolateľa s vyvodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštalácie a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP v spojení s ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP.

78. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach danej veci k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP, ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a), b) ani c) CSP, nedošlo. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného 2/ odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

79. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštalácie (§ 262 ods. 2 CSP).

80. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.